

השועל והזאב

אנטוניו דה טרואבה (ספרד, 1821 - 1889)

לרגלי הרים גבוהים שכן פעם כפר קטן,
ובסמוך לו פרשת דרכים, אחת מובילה
מזרחה, שניה מערבה. בכפר חיו אנשים
שקטים, חרוצים, שעבדו קשה בשדות במשך
כל היום, ובערב חזרו הביתה, כאשר נשמע
צלצול פעמוני הכנסייה קטנה. בימי קיץ הם
הוציאו את צאנם למרעה והיו שלמים
ומאושרים מהבקר ועד הערב.
בליל קיצי אחד, כאשר ירח מלא זרח על
הדרך הלבנה, זאב גדול הופיע מעבר לפינה.
"אני חייב לאכול ארוחה טובה לפני שאחזור
למאורה שלי" אמר הזאב לעצמו "כבר כמעט
שבוע לא טעמתי דבר, פרט לשאריות, למרות
שקשה להכיר בכך לפי גזרתי.. מובן שיש
הרבה ארנבות בהרים, אך צריך להיות כלב
צייד מהיר כדי לתפוס אותם, ואני כבר לא

צעיר כמו פעם. הייתי שמח אילו רק יכולתי
לטרוף את השועלה, שראיתי לפני שבועיים,
מכורבלת בכדור שעיר טעים. אך לצערי
בעלה שכב לידה, והרי כל אחד יודע
שהשועלים, גדולים כקטנים, יודעים לרוץ כמו
רוח. נראה שלא יישאר לי אלא לטרוף זאב
כלשהו, אך כפי שאומר הפתגם 'זאבים לא
נושכים זה את זה'. אבל הבה ונראה מה ניתן
להשיג בכפר הזה. אני רעב כמו מורה של
בית הספר!"

ובדיוק כאשר כך הרהר הזאב, שועלה רצה
בדרך השניה. "כל היום שמעתי את קרקורי
התרנגולות בכפר, ואינני יכולה לסבול זאת
יותר" אמרה לעצמה תוך ריצה מהירה,
כשרגליה כמעט ולא נוגעות באדמה, "כאש
הנך אוהב עופות וביצים, קרקור כזה נשמע
כמו מוסיקה יפה. בטוח כמו שמש בשמיים
שאני חייבת לטעום קצת מאלה, כי נעשיתי
רזה, עד שהעצמות שלי מקשקות זו בזו,
והילדים הקטנים שלי בוכים מרעב."

היא הגיעה לפרשת הדרכים ונשכבה על פיסת דשא, כדי לנוח ולתכנן את מעשיה. באותו רגע הופיע הזאב. כשראה את השועלה הצעירה רוק התחיל לזוב מפיו, אך שמחתו פחתה כשראה כמה היא רזה. השועלה שמעה את קול צעדיו, למרות שצעד בשקט ובזהירות רבה, והיא הפנתה את ראשה אליו. "זה אתה שכני? כמה מוזר להיפגש כאן. אני מקווה ששלומך טוב?" "בריאותי בסדר" ענה הזאב בעיניים נוצצות מחמדנות "בכל אופן כמה שיכולה להיות כאשר מישהו רעב. אך מה איתך? לפני שבועיים עוד היית שמנמנת ממש, כפי שרק אפשר היה לרצות?" "הייתי חולה, חולה מאוד" ענתה השועלה "ודברייך נכונים. שלשול הגשם הוא שמן בהשוואה איתי." "אכן כך, אבל את עדיין טובה מספיק בשבילי. לייצור רעב שום לחם אינו קשה מדי." "הו, אתה תמיד מתלוצץ. בוודאי אינך רעב כמוני!"

"זה נראה מיד" קרא הזאב, פתח את לסתותיו והתכונן לקפיצה. "מה אתה עושה?" קראה השועלה כשהיא נסוגה אחורה. "מה אני עושה שאלת? אני מתכונן לאכול אותך לארוחת ערב ומיד." "טוב, אני מבינה שאתה חייב להתבדח" אמרה השועלה, כשהיא לא עוזבת מעיניה את הזאב, שמראה את כל שיניו. "אני לא רוצה להתבדח, אלא לאכול!" "אבל בוודאי יצור כשרוני כמוך יודע שתוכל לטרוף אותי כולה בלי להרגיש שבלעת משהו." "בעולם זה החכמים ביותר הם גם הרעבים ביותר" ענה הזאב. "כן, זה נכון אבל..". "שום אבל" הפסיק אותה הזאב בגסות "נדבר לעניין. והעניין הוא שאני רוצה לאכול אותך ולא לשוחח איתך."

"אינך מרחם על אם אומללה?" שאלה השועלה כשהיא מכסה את עיניה בזנבה, אך מציצה עליו בזהירות.

"אני מת מרעב" ענה הזאב "ואת יודעת שרחמנות מתחילה בבית" הוסיף בגיחוך.

"אכן כך" ענתה השועלה "ואני מבינה שאצטרך לספק את התיאבון שלך. אך אם שועל מקריב את עצמו, מגיע לו לפחות משאלה אחרונה אחת."

"אז דברי ואל תבזבזי יותר את זמני. מה את רוצה?"

"עליך לדעת" אמרה השועלה "שבכפר זה חי אדם עשיר שבמשך הקיץ מכין לו גבינות, והן מספיקות לו לשנה שלמה. הוא מחזיק אותן בבאר ישנה, עכשיו כבר יבשה, בחצר שלו. ליד הבאר תלויים שני דליים על מוט, ששימשו בזמנו לשאיבת מים. לעתים קרובות זחלתי למקום הזה, ירדתי בתוך דלי ולקחתי לי גבינה כדי להאכיל את ילדי. אני רק מבקשת שתבוא איתי, ובמקום לצוד תרנגולות ועופות אחרים, אוכל ארוחת גבינה

שמנה לפני מותי וגם אתה תוכל להתכבד בהזדמנות."

"אבל בוודאי עכשיו אין כבר יותר גבינה שם?"

"אילו רק ראית איזה כמויות גבינה מונחות שם" צחקה השועלה "ואפילו אם הן אזלו, הרי תוכל ממילא לאכול אותי."

"טוב, אבוא איתך. הובילי אותי לשם, אבל זכרי שאם תנסי לברוח, רגליי הן ארוכות כמו שלך!"

שקט שרר בכפר ולא נראו כל אורות, פרט לירח מלא שזרח בבהירות בשמיים. הזאב והשועלה זחלו בזהירות, אך פתאום נעצרו והביטו זה בזה. ריח של טיגון בשר הגיע לאפיהם, וגם לאפם של כלבי הכפר, שהתחילו לנבוח בחמדנות.

"האם זה לא מסוכן להמשיך?" שאל הזאב. והשועלה נענתה בראשה "לא נתקדם כל עוד הכלבים נובחים" אמרה "מישהו עלול לצאת כדי לראות מה קורה." היא נשכבה בצד ואמרה לזאב לעשות כמוה. כעבור חצי שעה

הכלבים הפסיקו לנבוח, אולי התעייפו או אולי ריח הטיגון פסק ולא הלהיב אותם יותר. הזאב והשועלה קפצו ממקומם וניגשו לחומת החצר.

"אני קלה יותר ממנו" חשבה השועלה "ואולי אוכל לקפוץ מעל החומה לפני שהוא יצליח לעבור אותה" והיא רצה מהר יותר. אבל הזאב נתן קפיצה והיה מיד על ידה. "לאן את הולכת, חברה?" "הו, סתם כך" ענתה השועלה מרוגזת שתחבולתה לא הצליחה.

"אני חושב שאקח נגיסה ממותניך, אז תוכלי לקפוץ טוב יותר" אמר הזאב ופער את לועו. "תזהר כי אני אזעק" רטנה השועלה, והזאב ויתר כי הבין לאיזו צרה היא יכולה עכשיו לגרום לו.

שניהם קפצו על החומה, שם נשכבו והביטו סביב. לא נראה כל ייצור בחצר, ובמקום המרוחק ביותר מהבית נראתה הבאר, עם שני דליים תלויים על מוט שמעליה, בדיוק כפי שתיארה השועלה. שני הגנבים זחלו על

החומה עד שהגיעו מול הבאר. השועלה הושיטה את ראשה וראתה רק קצת מים בתחתית הבאר, אך די כדי שבבואת הירח המלא תשתקף בהם.

"איזה מזל" קראה לזאב "שם בבאר מונחת גבינה גדולה כמו גלגל של טחנה. רק הבט! האם ראית פעם דבר יותר יפה!" "אכן את צודקת" ענה הזאב שגם הוא הציץ לבאר והאמין שבבואת הירח במים היא אומנם גבינה.

"ומה תגיד עכשיו?"

"שאת אכן שועלה אמינה" ענה הזאב.

"אז רד למטה בדלי, ותאכל כמה שרק תוכל" אמרה השועלה.

"הה, זו התחבולה שלך?" צחק הזאב "לא! לא! את תרדי לשם בדלי! ואם לא, הוריד לשם את ראשך."

השועלה ציפתה לתשובה זו ואמרה "בוודאי שארד לשם, בשמחה רבה."

"ואל תגמרי את כל הגבינה, כי אתנקם בך!" הוסיף הזאב. אך השועלה הביטה עליו עם

מהר למטה, והדלי של השועלה עלה לפני האדמה.
כשהזאב הבין את מצבו התחיל לרגוז מאוד, אך אז נזכר כי עדיין נשארה לו הגבינה. "אבל איפה הגבינה?" הוא שאל את השועלה, שהפעם היא זו שנשענה על מעקה הבאר. "הגבינה?" ענתה השועלה "אני מביאה אותה לילדים שלי, שהם עוד קטנים מדי כדי לצוד בעצמם."
"הה! בוגדת!" קרא הזאב, אך השועלה כבר לא שמעה אותו כי זחלה לתוך הלול הקרוב, שם ראתה יום קודם כמה תרנגולות שמנות. "אולי נהגתי לא יפה כלפיו" אמרה לעצמה "אבל השמיים מתכסים בעננים ואם ירד גשם חזק הדלי השני יתמלא במים וירד למטה, והדלי שלו יעלה אולי."

דמעות בעיניה. "שלום, חשדן שכמותך" אמרה בעצב ועלתה לדלי. הדלי ירד במהירות, כשהדלי השני מתרומם למעלה. תוך רגע היא הגיעה לתחתית הבאר וראתה שהמים לא מכסים אפילו את כפות רגליה. "וואו, הגבינה שמנה יותר וגדולה יותר מאשר חשבתי" היא קראה לזאב שנשען על מעקה הבאר.
"אז הביאי אותה מהר הנה" ציווה.
"איך אוכל, אם היא שוקלת יותר ממני?" שאלה השועלה.
"אם היא כבדה כל כך, תביאי אותה בשתי חתיכות."
"אבל אין לי סכין" ענתה היא "תצטרך לרדת הנה ונוציא אותה ביחד."
"ואיך ארד לשם?" שאל הזאב.
"איזה טיפש אתה! כנס לדלי השני שהוא מעל ראשך."
הזאב הביט למעלה וראה את הדלי. הוא רק בקושי הצליח להיכנס לתוכו. ומאחר ששקל לפחות פי ארבע מהשועלה, הדלי בו ישב ירד